

OTZA ZARA

Otza zara, bai, iturri, zu ta zure inguru.
Surik eztozu ezer. Zori onez? txarrez?
Erdi-naspil bizi-ta, ez nik jakin errez.
Baiña gura zeunkedaz beti durunditsu.

Jaunak etzinduzan otz len-burubideetan:
Lur-orpo, leza ta ibai al utsez sortzean,
Ba-eban gar sutsua biotz zabalean.
Zu be maitez egiña garai goen artan.

Eten barik darizun zidar-ur garbiak
Maitasuna kantagai, ala oiñazea?
Guztiontzat ludia samifitez betea,
Baiña poz-alsi egaz zeruan txoriak.

Zu be, iturri gardena, ez beti malkotan;
Ba-dozu biran naiko maitasun ekarkor:
Oe apain eskinka oroldi zea or,
Saratsa ta gurbiza beti lagunketan.

Eguzkiak, izpitsu, egu-erdirantza,
Sirats gaixtoz josi nai ba'zaitu xiztaka,
Or dozu lertxuna zut, burua makurka,
Beti gordetzearren zu lerdun haratza.

Zure grifiaz daukazuz izadi-arnasak
Inguruan leiaka, maitale bi iduri;
Aize goiztar meia be ostoz dantzari:
Eder dituru, antza, intziri ta ai-otsak.

Bidantia yoatru, bidez nekatua;
Ur ozkirri ertzcan espana jarririk,
Edari atsegarris polito aserik,
Lenari darraikio, indar-barritus.

Biran —opagai ete?— zernaitik daukazu:
Zenbait baso-egasti ta eundaka zugatz;
Areak kantari erne, oneik itzel malatz .
Zuk, alan be, barnean sugarrik eztozu.

Zure idurri antzeko ete nik biotza?
Jaunak eskerrez ba'nau edertzen naroki,
Zelan nik ordain antzo sua ez eskiñi?
Enaiten, ez, sekulan, zu aiñatsu otza.

Igotz